

Flertallet skal imidlertid henstille til socialministeren, at det nærmere overvejes, i hvilket omfang hjælpemulighederne yderligere bør udvides og koordineres, og hvorledes der kan skabes øget kendskab til bestående hjælpemuligheder, herunder specielt i de mindre kommuner.

Udvalget har drøftet spørgsmålet om ønskeligheden af, at der iværksættes en efterundersøgelse af et antal revalideringstilfælde, f. eks. 4-5 år efter revalideringssagens afslutning. Formålet hermed skulle være at opnå et bedre erfaringsgrundlag med hensyn til revalideringsforanstaltningernes resultater på lidt længere sigt. Man har i samråd med socialministeren drøftet muligheden af at gennemføre en sådan nærmere undersøgelse på grundlag af en kontakt med et større antal (ca. 2.000) repræsentativt udvalgte tidligere revaliderer over hele landet, men er meget tilbage herfor på grund af de hermed forbundne ikke ubetydelige omkostninger. Man må dog anse det for ønskeligt, at der inden for et par revalideringscentres områder søges indhentet oplysninger og foretages registrering om efterforløbet af et antal revalideringstilfælde. Uanset at man er klar over, at en sådan registrering ikke kan få den samme repræsentative værdi som en egentlig efterundersøgelse, finder flertallet dog, at registreringen vil kunne bidrage til belysning af revalideringsarbejdets effektivitet og henstiller derfor til socialministeren, at et oplysningsarbejde af den nævnte karakter søges tilvejebragt, inden revalideringsloven på ny skal forelægges folketinget til revision.

Socialministeren har stillet nedenstående ændringsforslag nr. 1-3, om hvis indhold og nærmere begrundelse henvises til de ledsagende bemærkninger.

Et *flertal* (udvalget med undtagelse af det konservative folkepartis medlemmer) indstiller herefter lovforslaget til *vedtagelse* med de af socialministeren foreslåede ændringer.

Et *mindretal* (det konservative folkepartis medlemmer af udvalget) nærer ængstelse for, at den foreslåede opbygning af administrationen af revalideringsarbejdet i det lange løb vil betyde en forøgelse af stats-

administrationens indseende med enkelt-heder inden for revalideringen.

Da revalideringsloven blev gennemført, byggede den på tanken om decentralisering, således at de flest mulige afgørelser kunne træffes på det lokale plan, og revalideringscheferne har da også i den som bilag 1 optrykte skrivelse af 3. februar 1965 givet udtryk for den opfattelse, at det både er betænkeligt og unødvendigt at oprette et direktorat.

Så længe socialreformkommissionen ikke har fundet frem til den endelige opbygning af socialvæsenets administration, ønsker de konservative medlemmer ikke at medvirke til en forandring af centraladministrationen.

Ad II. Forslag til lov om ændring i lov om invalidepension m. v. (Om invalideforsikringsfonden).

Et *flertal* (udvalget med undtagelse af det konservative folkepartis medlemmer) indstiller lovforslaget til *vedtagelse uændret*.

Et *mindretal* (det konservative folkepartis medlemmer af udvalget) kan ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Ændringsforslag til

I. forslag til lov om ændring i lov om revalidering. (Om revaliderings- og forsorgsdirektoratet).

Af *socialministeren*, tiltrådt af et *flertal* (udvalget med undtagelse af det konservative folkepartis medlemmer):

Til § 1.

1) Efter nr. 17 indsættes som nyt nummer:
„00. I § 16, stk. 4, ændres „udvalgets“ til: „udvalgenes“.“

2) Efter nr. 19 indsættes som nyt nummer:
„00. Til § 17, stk. 1, sidste punktum, føjes: „ligesom han kan tilforordne en repræsentant for invalideforsikringsretten“.“

3) I den under nr. 24 foreslåede ændring af § 20, stk. 5, ændres „folketingsåret 1970-71“ til: „folketingsåret 1968-69“.